

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Jaromíra Klepše a JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila v právní věci

žalobce: **Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**
IČO 67010041, sídlem Cejl 866/50a, 602 00 Brno
zastoupen JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou, ev. č. ČAK
16804
sídlím Štěpánská 640/45, 120 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlím nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

za účasti: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**
IČO: 65993390
se sídlím Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4
zastoupena Mgr. Petrem Kuchařem, advokátem, ev. č. ČAK 09130
sídlím Na Pankráci 30a/404, PSČ 140 00 Praha 4 – Nusle

v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra dopravy ze dne 11. 5. 2022, č. j. MD-10553/2022-510/3,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra dopravy ze dne 11. 5. 2022, č. j. MD-10553/2022-510/3, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

- III. Žalovaný je **povinen zaplatit** žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20 000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D., právní zástupkyně žalobce.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministra dopravy ze dne 11. 5. 2022, č. j. MD-10553/2022-510/3, kterým ministr zamítl žalobcův rozklad jako nepřipustný, jelikož žalobce není účastníkem řízení. Rozklad směřoval proti rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru infrastruktury a územního plánu, ze dne 4. 1. 2022, č. j. MD-19396/2021-910/10, jímž ministerstvo na základě žádosti stavebníka – Ředitelství silnic a dálnic ČR (osoby zúčastněné na řízení) – schválilo ve společném územním a stavebním řízením stavební záměr „D11, stavba 1106 Hradec Králové – Smiřice“.

II. Řízení předcházející podané žalobě a napadené rozhodnutí

2. Ministerstvo dopravy veřejnou vyhláškou ze dne 4. 1. 2022, č. j. MD-19396/2021-910/10, oznámilo vydání rozhodnutí o změně umístění a změně povolení stavby „D11, stavba 1106 Hradec Králové – Smiřice“ se 2 stavebními objekty – SO 101 (část trasy dálnice) a SO 261 (protihluková stěna) – před jejich dokončením.
3. Žalobce zaslal dne 3. 2. 2022 na ministerstvo přihlášku do tohoto řízení v rozkladové fázi [podle § 3 písm. i) bodu 2 a písm. g) bodu 3 a § 9c odst. 4 a odst. 5 zákona č. 100/2001 Sb., zákon o posuzování vlivů na životní prostředí]. Současně žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, v němž namítal, že řízení o změně územního rozhodnutí a stavebního povolení neprobíhalo jako navazující řízení, ačkoliv se jedná o společné územní a stavební řízení podle § 3 písm. g) bodu 3 zákona o posuzování vlivů.
4. Ministr při posuzování důvodnosti rozkladu nejprve posoudil otázku, zda je zmíněné stavební řízení navazujícím řízením podle zákona o posuzování vlivů. Od toho se totiž odvíjí postavení žalobce jako účastníka řízení. Z vyjádření Krajského úřadu Královéhradeckého kraje („KÚ HK“) ze dne 16. 7. 2021, č. j. KUKHK-24561/ZP/2021, plyne, že záměr svým charakterem a rozsahem nenaplnuje § 4 zákona o posuzování vlivů, a proto není navazujícím řízením. Podle ministra tak není žalobce oprávněnou osobou k podání rozkladu.

III. Žaloba

5. Žalobcovy výtky vůči napadenému rozhodnutí se omezují na jediný žalobní bod – zda byl žalobce účastníkem správního řízení a zda měl být jeho rozklad věcně projednán.
6. Podle žalobce je vyjádření KÚ HK irelevantní, a navíc jeho obsah žalovaný dezinterpretuje. Toto vyjádření totiž nikde netvrdí, že řízení není navazujícím řízením. Toto vyjádření jen uvádí, že ohledně protihlukové stěny není nutné vést nový proces EIA. Žalobce je však názoru, že protihluková stěna je integrální součástí dálnice D1106, pro kterou bylo stanovisko EIA vydáno v roce 2016. A pokud je protihluková stěna integrální součástí dálnice, má se o ní vést navazující řízení. Žalovaný se vyjádřením KÚ HK jen účelově zaštiťuje, aby nemusel vést řízení s dotčenou veřejností. Podobně účelově byla žalobcova

účast v řízení odmítnuta i v jiných řízeních, kde však posléze žalobcovu účast uznal Krajský soud v Ústí nad Labem (rozsudku ze dne 7. 6. 2021, č. j. 15 A 102/2018 – 43, a v rozsudku ze dne 29. 11. 2021, č. j. 15 A 106/2019 – 48).

7. Všechna řízení mají být podle žalobce navazujícím řízením (např. územní řízení, stavební řízení, řízení o změně umístění či o změně povolení nebo řízení o dodatečném umístění či dodatečném povolení). V tomto případě je totiž protihluková stěna nikoliv novým stavebním objektem, ale doplněním chybějícího stavebního objektu k dálnici, je tedy integrální součástí dálnice.

IV. Vyjádření žalovaného

8. Podle žalovaného podal žalobce žalobu opožděně. Správní řízení se vedlo podle zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací (liniový zákon), proto lhůta k podání žaloby podle § 2 odst. 2 činí pouze 1 měsíc. Soud by tak měl žalobu odmítnout.
9. Rovněž je žaloba podána k nepřislušnému soudu. Podle § 7 odst. 4 s. ř. s. je v řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým se umísťuje nebo povoluje stavba dopravní infrastruktury podle § 1 odst. 2 písm. a) nebo b) liniového zákona příslušný Krajský soud v Ostravě.
10. K věci samé uvedl žalovaný, že řízení nebylo navazujícím řízením. To potvrdil i KÚ HK. Stavební objekt dálnice spadá pod posuzování vlivů záměru na životní prostředí, k čemuž bylo vydáno stanovisko EIA v roce 2016. V průběhu stavebního řízení se aktualizovala hluková studie a bylo zjištěno, že je zapotřebí vybudovat protihluková opatření. To však už nepodléhá posuzování vlivů na životní prostředí, jak potvrdil KÚ HK. Proto se nevedlo navazující řízení, jehož by se účastnila dotčená veřejnost.
11. Rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem, na které poukazuje žalobce, na tuto věc nedopadají. Týkají se totiž jiných skutkových okolností.
12. I kdyby soud žalobu neodmítl, měl by ji zamítnout.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

13. Rovněž oba zúčastnění na řízení je názoru, že žaloba byla podána opožděně, navíc k nepřislušnému soudu.
14. Osoba zúčastněná považuje za stěžejní sdělení KÚ HK, že záměr nepodléhá posuzování vlivů na životní prostředí. Proto žalovaný postupoval správně, když nepovažoval správní řízení za řízení navazující. Protihlukové stěny jsou totiž nové objekty realizované nezávisle na dálnici.
15. Správní řízení navíc ani nenaplnuje žádnou z taxativních definic navazujícího řízení podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů.
16. Zmíněné rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem na věc nedopadají, neboť jsou skutkově odlišné, jak správně vyjádřil tvrdil již v napadeném rozhodnutí. Navíc v jednom z těchto rozsudků soud aplikoval zákon o posuzování vlivů v jiném znění, než které je rozhodné nyní, a druhý rozsudek je předmětem kasačního přezkumu před Nejvyšším správním soudem.

VI. Repliky, dupliky a další vyjádření osoby zúčastněné na řízení

17. Žalobce ve svém navazujícím vyjádření nesouhlasil s tím, že žalobu podal opožděně a k nepříslušnému soudu. Spor se totiž nevede o zákonnost meritorního rozhodnutí žalovaného, ale o procesní otázku účastenství v řízení. K tomu žalobce odkázal na podobný případ řešený Městským soudem v Praze, který žalobcův názor potvrzuje.
18. Dále žalobce polemizuje se zmíněným vyjádřením KÚ HK, s nímž se v napadeném rozhodnutí ztotožnil žalovaný, že záměry v tomto správním řízení nepodléhají posuzování vlivů na životní prostředí. Poté se blíže zabývá zmíněnými rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem a nadále trvá na tom, že je lze vztáhnout i na tuto věc. Správní řízení je řízením navazujícím a lze ho podřadit pod jednu z definic navazujícího řízení v § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů.
19. Na to reagovala zúčastněná osoba, že trvá na svém názoru o opožděnosti žaloby a nepříslušnosti soudu. Rozsudek Městského soudu v Praze, na který odkazuje žalobce, se týká odlišné věci. Žalovaný se totiž věcně zabýval námitkami žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí, takže se napadené rozhodnutí netýká jen procesní otázky účastenství, ale otázky meritorní. Na věc tak dopadá liniový zákon a jeho speciální úprava lhůt a speciální úprava s. ř. s. ohledně příslušnosti soudu.
20. Dále se osoba zúčastněná věnovala žalobcově argumentaci, zda správní řízení je navazujícím řízením a zda jsou realizované záměry integrální součástí dálnice.
21. Posléze se znovu vyjádřil žalovaný. Setrval na tom, že žaloba je podána opožděně, protože podstatou sporu není procesní otázka, ale otázka, zda se jedná o navazující řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Až po zodpovězení této otázky lze zjistit, zda je žalobce účastníkem řízení. Rozsudek Městského soudu v Praze, na který žalobce odkazoval, je nepřípadný a týká se jiné situace, než je řešena nyní. Poté se žalovaný opět věnoval otázce navazujícího řízení, ale jen opakoval a lehce prohluboval již učiněné úvahy.
22. Žalobce ve své další reakci trval na tom, že žaloba byla podána včas. Napadené rozhodnutí se týká procesní otázky. Žalobce se domáhal účastenství až při podání rozkladu, takže žalovaný rozhodnutím o nepřípustnosti rozkladu rozhodl o procesní otázce, nezabýval se meritem věci a zároveň se takřka vůbec nezabýval meritorními otázkami nastolenými v rozkladu, jak tvrdí osoba zúčastněná. Ve zbytku svého podání se žalobce opět věnoval otázce navazujícího řízení a reagoval na předchozí argumentaci žalovaného a osoby zúčastněné.
23. Ve své poslední replice se žalobce opět věnoval otázce, zda jsou realizované objekty integrální součástí dálnice a odkázal při tom na další judikaturu.

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

24. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
25. Žaloba je důvodná pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů ohledně posouzení otázky žalobcova účastenství ve správním řízení. Ministr ve svém rozhodnutí pouze odkázal na vyjádření KÚ HK, ale nepředstavil žádné přezkoumatelné důvody, proč

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

správní řízení není navazujícím řízením a pro žalobce není účastníkem řízení. Soud tak napadené rozhodnutí zrušil bez jednání rozsudkem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

VII.1. Lhůta pro podání žaloby a příslušnost soudu

26. Žalovaný i osoba zúčastněná namítali, že žaloba byla podána opožděně a k nepříslušnému soudu. Soud se musel těmito dvěma otázkami zabývat ještě před projednáním samotného žalobního bodu ohledně účastenství ve správním řízení.
27. Soud souhlasí s žalobcem, že k projednání žaloby je příslušný Městský soud v Praze a že žaloba byla podána včas.
28. Speciální příslušnost krajského soudu v případě žalob proti rozhodnutím vydávaným v řízení podle liniového zákona upravuje § 7 odst. 4 s. ř. s. Pro tuto věc je rozhodující znění zákona do 31. 12. 2023, neboť zákon č. 284/2021 Sb. novelizující toto ustanovení ve svých přechodných ustanoveních určuje, že řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů.
29. Podle § 7 odst. 4 je k řízení o žalobě proti rozhodnutí, kterým se umísťuje nebo povoluje stavba dopravní infrastruktury podle § 1 odst. 2 písm. a) nebo b) liniového zákona, příslušný Krajský soud v Ostravě. Již jen z formulace tohoto ustanovení lze seznat, že speciální příslušnost není založena ve vztahu ke všem rozhodnutím vydaným podle liniového zákona, ale pouze k těm rozhodnutím, jimiž se umísťuje nebo povoluje stavba. Předmětem tohoto soudního řízení je rozhodnutí ministra, jímž zamítl žalobcův rozklad jako nepřipustný, jelikož žalobce není účastníkem řízení. Žaloba tak nemíří proti rozhodnutí, jímž by se umísťovala nebo povolovala stavba podle liniového zákona. K tomuto závěru již dospěla i judikatura NSS. Odkázat lze na rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2016, č. j. 4 As 284/2015-105, v němž NSS dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti rozhodnutí o vyvlastnění pro jeho nepřipustnost podle § 92 s. ř. není rozhodnutím vydaným v řízení v souvislosti s urychlením výstavby.
30. Tyto závěry lze plně vztáhnout i na právě projednávanou věc. Ministr svým rozhodnutím nerozhodoval o právech a povinnostech účastníků řízení souvisejících s urychlením výstavby, ale pouze o tom, zda je žalobcův rozklad přípustný. V řízení o této žalobě není místo pro posouzení meritorního prvostupňového rozhodnutí týkajícího se samotné stavby, neboť soud se zabývá pouze rozhodnutím ministra, které řeší procesní otázku přípustnosti opravného prostředku.
31. Městský tak je místně příslušný k projednání žaloby.
32. Stejný osud sleduje i otázka včasnosti žaloby. Liniový zákon ve svém § 2 stanoví speciální pravidla umožňující urychlení výstavby. Ve svém odst. 2 stanoví, že lhůty pro podání žalob k soudům k přezkoumání nebo nahrazení správních rozhodnutí vydaných v řízeních podle § 1 se zkracují na polovinu. Lhůta pro podání žaloby tak činí pouze jeden měsíc (poloviční lhůta oproti dvouměsíční lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s.). Zkrácená lhůta se však vztahuje jen na žaloby proti rozhodnutím vydaným v řízeních podle § 1 liniového zákona, v jehož odst. 1 je stanoveno, že liniový zákon upravuje postupy při přípravě, umísťování a povolování staveb dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, při získávání práv k pozemkům a stavbám potřebným pro uskutečnění uvedených staveb a uvádění těchto staveb do užívání s cílem urychlit jejich

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

majetkoprávní přípravu, umístování, povolování a povolování jejich užívání, jakož i vydávání podmiňujících podkladových správních rozhodnutí, a urychlení následného soudního přezkumu všech správních rozhodnutí v souvislosti s těmito stavbami.

33. Posledně zmiňované ustanovení tedy omezuje aplikaci zkrácené lhůty pouze na žaloby proti rozhodnutím vycházejícím z těch řízení, jimiž se připravuje, umísťuje nebo povoluje stavba dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací. Jak však soud již vysvětlil s odkazem na judikaturu NSS – napadené rozhodnutí ministra není správním rozhodnutím podle liniového zákona, kterým by se určovala práva a povinnosti v souvislosti se samotnou urychlenou výstavbou, ale správním rozhodnutím, kterým se rozhodla pouze procesní otázka o přípustnosti opravného prostředku. K tomuto závěru dospěl Městský soud v Praze již v rozsudku ze dne 26. 2. 2020, č. j. 14 A 174/2019 – 68, kde soud uvedl, že *„usnesení o účastenství nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 1 odst. 1 zákona o urychlení výstavby“*.
34. Nic na tom nemůže změnit ani to, zda se ministr v odůvodnění vyjádřil či nevyjádřil k meritorním otázkám vzneseným v rozkladu, neboť podstata napadeného rozhodnutí zůstává stále procesní. Zároveň ministr sice musel pro zodpovězení přípustnosti podaného opravného prostředku posoudit, zda je správní řízení navazujícím řízením podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů, ale to rovněž nemění procesní povahu napadeného rozhodnutí. Otázka týkající se navazujícího řízení byla řešena pouze z důvodu posouzení přípustnosti rozkladu, tedy zda je žalobce účastníkem řízení oprávněným podat opravný prostředek proti prvostupňovému rozhodnutí. Pouze pokud by bylo podání opravného prostředku přípustné, týkalo by se napadené rozhodnutí meritorních otázek, kterými by se ministr zabýval.
35. V soudním řízení o žalobě proti rozhodnutí o zamítnutí opravného prostředku pro nepřípustnost soud zkoumá pouze to, zda se skutečně jednalo o opožděný nebo nepřípustný opravný prostředek a zda byl žalobce zkrácen na svých právech neprovedením odvolacího přezkumu, nikoliv zkrácen na svých právech chybným posouzením meritorní otázky (rozsudek NSS ze dne 27. 5. 2010, č. j. 5 As 41/2009-91, publ. pod č. 2127/2010 Sb. NSS).
36. Žalovaný i osoba zúčastněná mají sice pravdu, že ve věci řešené v rozsudku Městského soudu v Praze (rozsudek ze dne 26. 2. 2020, č. j. 14 A 174/2019 – 68) rozhodl o účastenství již prvostupňový správní orgán, to ale není pro věc relevantní a na procesní povaze napadeného rozhodnutí to nic nemění. Obecně totiž může veřejnost usilovat o účastenství v řízení i při podání opravného prostředku proti rozhodnutí vydanému v navazujícím řízení (§ 9c odst. 4 zákona o posuzování vlivů), teprve po podání opravného prostředku se posoudí, zda subjekt podávající tento opravný prostředek (§ 9c odst. 5) je dotčenou veřejností podle § 3 písm. i) bodu 2. Až v odvolacím řízení se tedy posuzuje otázka, zda je podatel odvolání účastníkem řízení, což nastalo i v právě projednávaném případě. Řešení otázky, zda jde o navazující řízení, není meritorním řešením věci (jak tvrdí žalovaný a osoba zúčastněná), ale pouze mezistupněm k posouzení, zda je žalobce účastníkem řízení – stále tedy jde o procesní otázku.
37. Lhůta pro podání žaloby v právě řešeném případě tak činila 2 měsíce od oznámení napadeného rozhodnutí podle § 72 odst. 1 s. ř. s. Napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno 23. 5. 2022 a žaloba byla podána 23. 7. 2022. Žalobce tedy podal žalobu včas.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

VII.2. Přípustnost rozkladu

38. Následně může soud posoudit otázku vznesenou v jediném žalobním bodě – zda měl být žalobce jako dotčená veřejnost účastníkem správního řízení o změně umístění a změně povolení stavby dálnice D1106. Na tom závisí posouzení otázky, zda ministr správně zamítl žalobcův rozklad jako nepřipustný.
39. Městský soud vychází při řešení této žaloby z rozsudku NSS ze dne 26. 2. 2024, č. j. 8 As 277/2021-66, který se týkal velmi podobné věci a ve kterém NSS dospěl k závěru, že rozhodnutí o účastenství, které vychází pouze z nezávazného vyjádření krajského úřadu bez vlastního skutečného odůvodnění, je nepřezkoumatelné.
40. Účastenství dotčené veřejnosti je pro účely zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vázáno na existenci navazujícího řízení [§ 9c odst. 3 písm. b) ve spojení s § 3 písm. g)]. Otázka, zda jde o navazující řízení, přímo závisí na tom, zda je toto řízení vedeno k záměru nebo jeho změně, které podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí [§ 3 písm. g) ve spojení s písm. l)].
41. Ministr se ve svém rozhodnutí opřel o vyjádření KÚ HK ze dne 16. 7. 2021, č. j. KUKHK-24561/ZP/2021, podle kterého záměr D1106 „nenaplňuje svým charakterem a rozsahem ustanovení § 4 zákona č. 100/2001 Sb., a proto nepodléhá posuzování vlivů na životní prostředí“. Žalobce tak podle ministra není oprávněnou osobou k podání rozkladu, neboť není účastníkem řízení. V napadeném rozhodnutí ale zcela chybí materiální posouzení toho, proč se v tomto případě nejedná o navazující řízení. Ministr pouze odkazuje na závěr vyjádření KÚ HK, na jehož základě zamítl rozklad pro nepřipustnost, ale jeho důvody blíže nerozvádí a ani nepřináší důvody své.
42. Je však problém, že vyjádření KÚ HK není výsledkem žádného řízení, v němž by účastníci uplatňovali svá stanoviska, na něž by byl správní orgán povinen reagovat (rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2024, č. j. 8 As 277/2021-66). Nejde tak o rozhodnutí podle části druhé správního řádu, ale o vyjádření podle části čtvrté správního řádu a nelze ho pokládat za samostatně soudně přezkoumatelné rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. (rozsudek NSS z 11. 9. 2018, č. j. 6 As 91/2018-74, č. 3797/2018 Sb. NSS). Toto vyjádření nenabývá materiální právní moci, a proto ani závaznosti podle § 73 odst. 2 správního řádu (rozsudek NSS z 12. 10. 2023, č. j. 9 As 177/2023-25, č. 4527/2023 Sb. NSS). Správní orgán zároveň není tímto vyjádřením nijak vázán, protože nejde ani o závazné stanovisko podle § 149 správního řádu (rozsudek NSS čj. 2 As 150/2019-37).
43. Ministr tak nesprávně přistoupil k vyjádření KÚ HK jako k závaznému stanovisku a při svém právním posouzení pouze odkázal na závěr tohoto vyjádření, ale sám se nijak materiálně nezabýval tím, zda správní řízení skutečně je či není navazujícím řízením. I kdyby ministr dospěl ke stejnému závěru jako KÚ HK, měl povinnost svou odbornou úvahu řádně a přezkoumatelně odůvodnit, nikoli jen odkázat na vyjádření KÚ HK.
44. V napadeném rozhodnutí se tak nenachází důvody, které vedly ministra k rozhodnutí, že řízení týkající se stavebního záměru D11, stavba 1106 Hradec Králové – Smiřice, nepodléhá posuzování vlivů na životní prostředí, a že proto není navazujícím řízením. Soud tedy není schopen tyto úvahy přezkoumat a považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí podle § 76 odst. 1 s. ř. s. Soud proto napadené rozhodnutí ruší bez jednání rozsudkem.

VIII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

45. Soud závěrem shrnuje, že shledal rozhodnutí ministra dopravy nepřezkoumatelným, co se týče posouzení otázky, zda řízení ohledně stavebního záměru D11, stavba 1106 Hradec Králové – Smiřice, je navazujícím řízením podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Na zodpovězení této otázky je závislé i zodpovězení otázky, zda žalobce měl být jako dotčená veřejnost účastníkem řízení, a zda tedy jeho rozklad byl přípustný.
46. Ačkoliv se správní řízení o povolení stavby vedlo podle zákona o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, samotné napadené rozhodnutí ministra dopravy rozhodovalo pouze o procesní otázce, zda je žalobcův rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí přípustný. Nelze tak na věc aplikovat ustanovení o zkrácené lhůtě pro podání žaloby ani ustanovení o speciální místní příslušnosti soudu. Žalobce tak podal žalobu včas a k místně příslušnému soudu.
47. Samotnou otázku vznesenou v jediném žalobním bodě, tedy zda měl být žalobce účastníkem správního řízení, soud nebyl schopen v napadeném rozhodnutí přezkoumat pro nedostatek důvodů. Ministr dopravy ve svém rozhodnutí pouze odkazuje na vyjádření Krajského úřadu pro Královéhradecký kraj, podle něhož řízení není navazujícím řízením podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, ale v samotném odůvodnění už se nenachází důvody, proč je tento závěr správný.
48. Výrok o nákladech řízení ohledně žalobce a žalovaného je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů účastník, který měl ve věci úspěch. Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má proti žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, jež sestávají ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a z nákladů zastoupení advokátem. Jejich výši soud určil v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za pět úkonů právní služby po 3 100 Kč: 1) převzetí a příprava zastoupení, 2) sepsání žaloby, 3) replika ze dne 23. 8. 2022, 4) replika ze dne 15. 9. 2022 (kterou žalobce reagoval na vyjádření osoby zúčastněné na řízení), 5) replika ze dne 21. 9. 2022 (kterou žalobce reagoval na vyjádření žalovaného) [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d)], a paušální náhradou hotových výdajů 300 Kč za každý z těchto úkonů (§ 13 odst. 4). K této částce není připočtena daň z přidané hodnoty, neboť právní zástupkyně žalobce není plátcem této daně. Celkové náklady řízení tak činí 20 000 Kč.
49. Podle soudu jsou náklady na zmíněné repliky účelně vynaloženými náklady, neboť jimi žalobce věcně reagoval na vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení. Soud naopak nepřiznal žalobci náklady za repliku ze dne 3. 10. 2023, ve které žalobce nejdříve jen opakoval již řečené a poté odkázal na judikát podporující závěr, který žalobce odůvodňoval již ve svých předešlých podáních.
50. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu svých nákladů, neboť jí soud neuložil splnění žádné povinnosti a neshledal ani existenci žádných důvodů hodných zvláštního zřetele, jež by ospravedlnily jiný postup (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. dubna 2024

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.